

Εργασία στο μάθημα της Ιστορίας

Μίνως Σβολόπουλος, Α2

Είμαι ο Ολυμπιονίκης Χίωνις ο Λάκων και αυτή είναι η ιστορία μου.....

Εγώ, ο Χίωνις από την Λακωνία, άρχισα να αθλούμαι από πολύ μικρός. Στην πόλη μου, τη Σπάρτη, όλοι μαζί αγόρια και κορίτσια, ασχολούμαστε καθημερινά με τη γυμναστική και της αθλοπαιδιές.

Στο γυμνάσιο (γυμναστήριο) που αθλούμαστε στη Σπάρτη γυμναζόμαστε γυμνοί και αλείφουμε το σώμα μας με λάδι κατά τη διάρκεια των ασκήσεων και των αγώνων. Αυτή η φυσική αγωγή που δίνει η πόλη μας στα παιδιά, δημιουργεί ικανούς αθλητές που έχουν μεγάλη παράδοση διακρίσεων στους Ολυμπιακούς αγώνες και εκφράζουν με θαυμαστό τρόπο το ολυμπιακό ιδεώδες. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στη φυσική μας άσκηση και στη σωστή και μεθοδική προετοιμασία μας αλλά και στη φημισμένη σπαρτιατική αγωγή μας που μας κάνει και ετοιμοπόλεμους στρατιώτες όταν χρειαστεί να υπερασπιστούμε την πατρίδα.

Το αγαπημένο μου άθλημα ήταν από την αρχή το άθλημα του δρομέα. Η σωματική μου διάπλαση και οι αναλογίες μου ήταν κατάλληλες γι' αυτό. Ήμουν ελαφρύς, όχι πολύ ψηλός, γεροδεμένος, με ελαφρούς μηρούς και ίσιες γάμπες. Ο γυμναστής μου, μου έμαθε τους κανόνες του αθλήματος. Όταν αποφάσισα να αγωνιστώ στην Ολυμπία στο αγώνισμα δρόμου ταχύτητας, το στάδιο, το παλαιότερο αγώνισμα της Ολυμπιάδας, που ονομάστηκε έτσι από τον χώρο όπου τρέχουν οι αθλητές, μόνο μια απλή γραμμή στο χώμα όριζε την αφετηρία και το τέρμα του δρόμου σταδίου. Τις πρώτες δεκατρείς Ολυμπιάδες, το αγώνισμα αυτό ήταν και το μοναδικό αγώνισμα της Ολυμπιάδας.

Ένα χρόνο πριν η πατρίδα μου η Σπάρτη είχε δηλώσει τη συμμετοχή μου στους αγώνες. Τους τελευταίους δέκα μήνες είχα προπονηθεί πάρα πολύ καλά για να εκπροσωπήσω επάξια την πόλη μου. Τους συναθλητές μου τους γνώρισα στις υποχρεωτικές προγυμναστικές ασκήσεις για τους αγώνες που κάναμε στην Ήλιδα επί ένα μήνα, με την επίβλεψη των Ελλανοδικών που μας κατέταξαν ανάλογα με την ηλικία μας, όταν ήλθαμε ως υποψήφιοι για τους αγώνες από τις μακρινές πόλεις μας.

Από εχθές που ήρθαμε στον ιερό χώρο της Ολυμπίας, αφού διασχίσαμε τον Αλφειό ποταμό, είχε αρκετή ζέστη. Με συγκίνηση αντίκρισα για πρώτη φορά στη ζωή μου τους ναούς του Δία και της Ήρας και τα αγάλματα ένδοξων αθλητών στον ιερό χώρο της Άλτης. Σήμερα μέρα της έναρξης των αγώνων της 28ης Ολυμπιάδας του έτους 668 π.Χ. ξύπνησα με μεγάλο ενθουσιασμό. Αφού συγκεντρωθήκαμε μπροστά στο άγαλμα του Ορκίου Δία, όλοι, αθλητές, προπονητές και κριτές δώσαμε όρκο για την τήρηση όσων αναλάβαμε ο καθένας από την πλευρά του στους αγώνες αυτούς.

Καθώς παίρναμε όλοι μαζί οι δρομείς τη στάση εκκίνησης στους βατήρες, σκέφτηκα τον πατέρα μου και το στήθος μου φούσκωσε από την επιθυμία να τον τιμήσω με την νίκη μου. Με το που ακούστηκε το σάλπισμα της τρομπέτας και ξεκινήσαμε, δεν σκεφτόμουν τίποτα άλλο εκτός από αυτό. Οι υπόλοιποι 19 συναθλητές μου, εκείνες τις στιγμές εξαφανίστηκαν από το μυαλό μου. Ήμουν μόνο εγώ και το τέρμα του Σταδίου, 192 μ. μακριά (600 πόδια), όπου έπρεπε να φτάσω πρώτος!

Καθώς έτρεχα χωρίς τίποτα να με εμποδίζει, ούτε ρούχα ούτε παπούτσια, αισθάνθηκα ελεύθερος, έτοιμος να ξεπεράσω τον εαυτό μου για να κατακτήσω τη νίκη και να κάνω περήφανη την πόλη μου!!! Όταν άρχισα να διακρίνω τους αγωνοθέτες στο τέρμα του Σταδίου και κατάλαβα ότι πλησιάζω στη νίκη, η καρδιά μου γέμισε ελπίδα...

Αργότερα, την ώρα που ο Ελλανοδίκης με ανακήρυσσε σταδιονίκη και με στεφάνωνε με τον κότινο, το ιερό στεφάνι από κλαδί αγριελιάς, αισθάνθηκα πολύ περήφανος. Αυτό ήταν το πιο ποθητό έπαθλο για κάθε αθλητή, τρανή απόδειξη της αξίας του στο άθλημά του!

Οι μοναδικές αυτές στιγμές εκείνης της μέρας, που το κοινό με έραινε με λουλούδια και με επευφημούσε, με τις λέξεις: *"Τήνελλα καλλίνικε"* (εύγε ένδοξε νικητή), ήταν οι κορυφαίες για ολόκληρη τη ζωή μου, τη δική μου και των συναθλητών μου που κέρδισαν στα άλλα αγωνίσματα. Αυτή η πρώτη μου νίκη στην Ολυμπία ήταν μια μεγάλη στιγμή για την πόλη μας γιατί στην ίδια Ολυμπιάδα ένας ακόμη Σπαρτιάτης, ο Φιλόμβροτος στέφθηκε ολυμπιονίκης κερδίζοντας για τρίτη φορά στο πένταθλο.

Όταν αργότερα τοποθετήθηκε στήλη προς τιμή μου στην ιερή Άλτη, η ικανοποίησή μου ήταν μεγάλη, όχι τόσο επειδή έφερε το όνομά μου όσο γιατί χάρισα στην πόλη μου δόξα και φήμη!

Αγωνίστηκα στην Ολυμπία επί δεκαέξι χρόνια. Το μεγάλο μου επίτευγμα ήταν ότι η αγωνιστική μου προσπάθεια δεν μειωνόταν με τα χρόνια. Όταν πια είχα ανακηρυχθεί επτά φορές Ολυμπιονίκης σε τέσσερες συνεχείς Ολυμπιάδες (28^η το 668, 29^η το 664, 30^η το 660, και 31^η το 656 π.Χ.), την πρώτη στο αγώνισμα του σταδίου και τις τρεις επόμενες στα διεξαγόμενα την ίδια μέρα με τη σειρά αγωνίσματα του σταδίου και του διαύλου, αγώνα δρόμου διπλάσιας διαδρομής από το στάδιο -περίπου 400μ. (1200 πόδια)-, ήμουν 36 χρονών και ο διασημότερος δρομέας της εποχής μου. Ήμουν ο πρώτος που νίκησε το αγώνισμα του σταδίου τρεις συνεχόμενες φορές. Ένα άλλο αγώνισμα που με ενδιέφερε πολύ ήταν το άλμα. Στην 29^η ολυμπιάδα που κέρδισα στο στάδιο και στο διάυλο, πήδηξα στο άλμα 22 πόδες (7 μέτρα περίπου) .

Εικοσιπέντε χρόνια μετά, το 630π.Χ. συμμετείχα και σε μια ειδική πολύ τιμητική αποστολή. Έλαβα μέρος με τους Θηραίους στην εκστρατεία στη Λιβύη και μαζί με τον Θηραίο Βάτο ιδρύσαμε την αποικία Κυρήνη.

Υστερόγραφο: Το ρεκόρ σε νίκες του Χίονι στις Ολυμπιάδες, κατάφερε να ισοφαρίσει μόνο ο Λεωνίδας ο Ρόδιος μισό αιώνα μετά.

Στις 24 Απριλίου 2016 οι Σπαρτιάτες δρομείς σε συνεργασία με τον Δήμο Σπάρτης διοργάνωσαν αγώνα δρόμου 5 χιλιομέτρων αφιερωμένο στον Χίονη τον Λάκωνα, με στόχο να κάνουν γνωστό το όνομα και την ιστορία του Ολυμπιονίκη.

